

Schriftelijke vraag nr. 130/68 van de heer Bading, lid van het Europees Parlement, aan de Raad (28 juni 1968)

Légende: Schriftelijke vraag nr. 130/68 van Harri Bading, lid van het Europees Parlement aan de Raad van de Europese Gemeenschappen, op 28 juni 1968, betreffende de in 1959 ingevoerde procedure tot raadpleging van de Raad door de E.E.G.-Commissie inzake sommige aan de Commissie gerichte schriftelijke vragen van leden van het Europees Parlement.

Source: Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen (PbEG). 23.08.1968, n° C 83. [s.l.]. "Schriftelijke vraag nr. 130/68 van de heer Bading aan de Europese Gemeenschappen (28 juni 1968)", p. 21.

Copyright: All rights of reproduction, public communication, adaptation, distribution or dissemination via Internet, internal network or any other means are strictly reserved in all countries.

The documents available on this Web site are the exclusive property of their authors or right holders.

Requests for authorisation are to be addressed to the authors or right holders concerned.

Further information may be obtained by referring to the legal notice and the terms and conditions of use regarding this site.

URL:

http://www.cvce.eu/obj/schriftelijke_vraag_nr_130_68_van_de_heer_bading_lid_van_het_europees_parlement_aan_de_raad_28_juni_1968-nl-763bde52-23de-4bdf-9f4b-b86d564efab1.html

Date de dernière mise à jour: 26/10/2016

Schriftelijke vraag nr. 130/68 van de heer Bading aan de Raad van de Europese Gemeenschappen op 28 juni 1968

(28 juni 1968)

Betreft: Raadpleging van de Raad inzake antwoorden op schriftelijke vragen aan de Commissie

1. Wat behelst de in 1959 ingevoerde procedure tot raadpleging van de Raad door de E.E.G.-Commissie inzake sommige aan de Commissie gerichte schriftelijke vragen van leden van het Europese Parlement?
2. Op welke bepaling van het Verdrag baseert de Raad deze procedure?
3. Deelt de Raad de mening dat — afgezien van de technische medewerking van de nationale instanties eventueel door bemiddeling van de Raad — de Commissie, overeenkomstig haar politieke verplichting tegenover het Europese Parlement, de schriftelijke vragen alleen en op eigen verantwoording prompt en volledig dient te beantwoorden?
4. Bestaat er geen gevaar dat door een dergelijke raadpleging de Raad invloed tracht uit te oefenen op de redactie van het antwoord van de Commissie en deze zelfs vraagt haar reactie op eventuele wijzigingsverzoeken van de Raad te rechtvaardigen?
5. Is de Raad niet ook van mening — zoals in het Europese Parlement naar voren werd gebracht ⁽¹⁾ — dat de Raad respectievelijk zijn en de Commissie haar antwoord op de tot deze organen gerichte vragen moeten geven, aangezien het Europese Parlement niet kan weten welke mening de Commissie werkelijk is toegedaan, als Raad en Commissie van tevoren over het antwoord overleg plegen?
6. Is de Raad voornemens het Europese Parlement de politieke controlebevoegdheid ten opzichte van de Commissie te betwisten?
7. Is de Raad zich ervan bewust dat, gezien de achterstand op het werkprogramma van de Raad, de Europese openbare mening er weinig begrip voor heeft, als deze ook nog als controle- of censuurinstantie ten opzichte van de Commissie optreedt?

Antwoord

(1 augustus 1968)

De procedure waarop het geachte Parlements lid zinspeelt, werd in 1959 in onderlinge overeenstemming tussen de Raden en de Commissies ingevoerd. Zij berust op de samenwerking tussen de Instellingen die in de Verdragen wordt voorgeschreven, inzonderheid in artikel 162 van het E.E.G.-Verdrag en in artikel 131 van het E.G.A.-Verdrag. Deze bepaling werd overgenomen in artikel 15 van het Verdrag van 8 april 1965.

Door middel van deze procedure kunnen de Raad en de Commissie elkaar in kennis stellen van de ontwerp-antwoorden op de aan hen gerichte vragen. Zij wordt niet gevolgd wanneer de Instelling waaraan de vraag is gericht, oordeelt dat de andere Instelling daarbij niet rechtstreeks is betrokken.

Over deze ontwerp-antwoorden wordt onderling overleg gepleegd. Dit overleg is, zoals de Voorzitter van de Commissie tijdens de vergadering van het Europese Parlement van 3 juli 1968 betoogde, uitermate vruchtbaar gebleken, vooral met het oog op de opstelling van zo volledig en nauwkeurig mogelijke antwoorden.

Het spreekt vanzelf, dat de verantwoordelijkheid voor de aan de Parlementsleden gerichte antwoorden, in welk geval dan ook, uitsluitend rust op de Instelling waaraan de vraag is gericht.

(¹) Vgl. Inleiding van mevrouw Strobel, algemeen rapporteur, over het Negende Algemeen Verslag van de E.E.G., 19. 10. 1966, Handelingen blz. 107.